

ת"פ 43247/08/15 - אייל ابو חמד נגד מדינת ישראל

בית משפט השלום בנתניה

ת"פ 15-08-43247 מדינת ישראל נ' ابو חמד ואח'

בפני כבוד השופט עמיית פריז מבקש/ נאשם 1 נגד מדינת ישראל משיבה/ מאשימה ע"י שלוחת תביעות נתניה	אייל ابو חמד ע"י עו"ד גולדשטיין יגאל
---	--------------------------------------

החלטה

לפני בקשת נאשם 1 (להלן: "הנאשם") לחזרה מהודיה.

רקע

ביום 23/8/15 הוגש נגד הנאשם וכנגד נאשמת 2 (בת זוגו במועד הרלוונטי) כתב האישום בתיק זה. במסגרת כתב האישום יוחסו לנאשם עבירות של פצעה כשהערבי מזיין, החזקת סכין למטרה לא כשרה או יומיים. לנאשמת 2 יווסה עבירה של שיבוש הליכי משפט.

מעובדות כתב האישום הרלוונטיות לנאשם, עולה כי נאשمت 2, בעצת הנאשם, קבעה פגישה עם המטלון, בן זוגה לשעבר, עליו היא התלוננה בפני הנאשם כי מטריד אותה. הנאשם הגיע לפגישה (שהתקיימה בלובי של בניין) מצויד בסכין ואלת ברזל. הוא הכה את המטלון באמצעות האלה והפיל את הטלפון הנייד של המטלון מידו. משהטלון החל לבסוף מהמקום הנאשם רדף אחריו רגלית ובאמצעות רכב.

ביום 16/5/16 התקיים דיון בתיק בפני כב' השופטת איטה נחמן, בו יוצג הנאשם ע"י עו"ד חן מאירי. בדיון הציגו הצדדים הסדר טיעון חלקי לפיו הנאשם יודה יורשע ושלח למסקרים שירות המבחן, שבין היתר יבחן את בקשת ההגנה לאי הרשעה. ב"כ המאשימה ציון בדיון כי עדמת המאשימה היא הרשעה ומසר אולם הוסכם כי הצדדים ישובו וישוחחו לאחר המסקרים. במעמד הדיון אמר הנאשם: "**מאשר את הסדר הטיעון. מודה בעובדות כתב האישום.**".

להשלמת התמונה יצוין כי ביום 27/9/16 נאשمت 2 הודה והורשעה בחלוקת כתב האישום (הנוגע לאשרaira לאחר הפגיעה במטלון) ודינה נגזר.

עמוד 1

ביום 27/11/16 התקבל תסקיר שירות המבחן בעניינו של הנאשם. בתסקיר נכתב כי הנאשם קיבל "אחריות פורמללית" לביצוע העבירה. בד בבד הנאשם העלה בפני השירות המבחן טענה לפיה התכוון להידבר עם המתلون ולא לפגוע בו, כאשר האירוע התפתח נכון סברתו של הנאשם כי המתلون מבקש לפגוע בו. מהתסקיר עולה גם כי קצינת המבחן התרשמה שהסיכוי להישנות עבירה גבוהה, וכי אין ביכולתו של שירות המבחן לבוא בהמלצתה שביכולתה להפחית את היישנות העבירה בעיתך.

ביום 30/11/16 התקיים דיון בפניו בעניינו של הנאשם בו הוא יוצג ע"י עו"ד אחר, עו"ד אסף גונן. ב"כ זה של הנאשם עתר לקבלת תסקיר משלים בעניינו של הנאשם לאור העובדה כי, לדבריו, אי הבנה בין הנאשם לשירות המבחן הובילה לממצאי הتفسיר הראשון, כאשר הנאשם מוכן לטיפול. בתגובה אמר הנאשם כי הוא מעוניין בטיפול, אך מיד לאחר מכן הוסיף כי אינו מאמין בכך. בתגובה מסר ב"כ הנאשם צריך טיפול, אך אינו מבין לעומק את משמעות הטיפול, והוא, דהיינו ב"כ, יבהיר לו את העניין.

ביום 21/12/16 התקבל תסקיר משלים בעניינו של הנאשם. בתסקיר נכתב כי ביום 16/12/16 התקיימה פגישה נוספת עם הנאשם. מתואר כי במסגרת הפגישה הנายם ביטה כעס כלפי התרשםות שירות המבחן ממנו בתסקיר הקודם וכן הביע התנגדות לשילובו בהליך טיפול. בהמשך מתואר כי ביום 17/10/16, במסגרת שיחה טלפוןנית שנייה לKCINT המבחן עם הנאשם, אמר לה הנאשם כי בכוונתו לחזור מהודאותו בתיק.

ביום 19/2/17 הגיע הנאשם את הבקשה לחזרה מהודאה. הבקשה מתבססת על 3 נימוקים: 1. לנายน רצון כן ואmitti לקלול את יומו בביבה מ"ש ולטהר את שמו מן האישומים. 2. ההודאה נמסרה לאחר שבאת כוחו הקודם של הנאשם לחיצה עליו לעשות כן. 3. בהליך מסירת ההודאה נפלו פגמים מהותיים.

התביעה מתנגדת לבקשתו, נוכח העובדה כי הנאשם הודה בכתב האישום כשהיה מזאג. מתוגברת ב"כ הקודמת של הנאשם, עו"ד חן מאירי, עליה כי היא המליצה לנายน להודות בכתב האישום לאחר עיון בחומר הראיות ותיאור סיפור המעשה על ידי הנאשם, ובשים לב להודאות נאשמת. 2. לטענת עו"ד חן מאירי אין לומר כי היא לחיצה על הנאשם להודות בכתב האישום אלא לכל היותר כי הנאשם הבין בדייעבד כי מצבו לא יוטב בהינתן המלצה לשירות המבחן.

דין והכרעה

סעיף 153(א) לחס"פ קובע כדלקמן:

153. חזרה מהודאה

(א) "הודה הנאשם בעובדה, אם בהודאה שככתב לפני המשפט ואם במהלך המשפט, רשאי הוא בכל שלב של המשפט לחזור בו מן ההודאה, כולה או מקצתה, אם הרשה זאת בית המשפט מנומוקים מיוחדים שיירשמו".

החוק אינו מגדיר מה הם אוטם "נימוקים מיוחדים" בгинםIAS אשר בהם¹ ש את החזרה מההודיה. השאלה הרלוונטית להכרעה היא האם הנאשם מסר את הodiumתו רצון טוב וחופשי לאחר שהבין את המיוחס לו בכתב האישום. המקרים בהם ינתן לנאנש היותר לחזור בו מהodiumתו הם מקרים בהם הנאשם היהודיה הנאנש באשמה מתוך לחץ פנימי או חיצוני או במקרה בהם לא הבין הנאשם את תוכן ההודיה ואת משמעותה. יש לציין כי בע"פ 3754/91 **מדינת ישראל נ' סמחאת**, הובעה גישה מקילה יותר ונקבע כי אף אם היהודיה ניתנה מתוך רצון טוב וחופשי והנאש טעה בשיקולו בעת שמסר אותה, רק אם בית המשפט התרשם כי מטרת החזרה מההודיה אינה יצירת יתרון דיןוני, אלא רצונו האותנטי של הנאשם להילחם על חפותו,IAS אשר בהם¹ ש את החזרה מההודיה.

פסקה מאוחרת יותר, הדגישה כי המבחן המרכזית אותו יש לבדוק בעת הכרעה בבקשתו הוא "מבחן המנייע", כלומר האם הסיבה להגשת התביעה היא רצונו הכנן והאמתית של הנאשם להיאבק על חפותו או שהמטרה היא לזכות ב יתרון דיןוני (ע"פ 11/6349 **גנס שניידר נ' מדינת ישראל**).

"צגו של הנאשם ע"י עו"ד בעת מתן ההודיה יהווה לרוב שיקול כנגד מתן אישור לנאנש לחזור בו מהodiumתו, ועם המלצה עזה² לנאנש להודות תוך הבירה שאם לא יודה היה צפוי לעונש כבד יותר, אינה מצדיקה מתן היותר לחזרה מההודיה (ע"פ 10705/05 **מסיקה נ' מדינת ישראל**).

מבחן עזר פותח בפסקה היא עיתוי הגשת התביעה. בקשות לחזרה מההודיה אשר מוגשות לאחר מתן גזר הדין יתקבלו רק במקרים נדרים מאד. במקרים בהם התביעה מוגשת טרם מתן גזר הדין, הרי שעדין יש לבדוק את נסיבות הגשת התביעה בעוד ש"מבחן העיתוי" משמש כעזר להבנת המנייע של הנאשם להגשת התביעה.

במקרה שלפנינו מדובר בבקשתו אשר הוגשה טרם מתן גזר הדין בשלב של אחר הגשת תסקירות שירות המבחן, שנitin להגדירו כ"تسקירות שלילי". על אף כי מדובר בשלב שלפני גזר הדין, ניתן לסוג הגשת התביעה זה כקרובה יותר למתן הדין. ראה דבריו כב' הש' רמי אמר בתפ"ח (מחוזי מרכז) 13-06-15150 **מדינת ישראל נ' גטנו:**

"כלל, מידת ההקפדה עם הנאשם ש牒קץ לחזור בו מההודיה אינה נמדדת באופן ביןארי, שחור ולבן, תוך הבחנה בין שני שלבים בלבד, לפני גזר דין ואחריו גזר דין. ישנן גם מדרגות ביןיהם. ישנים גווני אפור. כך, למשל, כאשר גזר דין לא ניתן עדין, אך התקבל כבר תסקירות שלילי של שירות המבחן - במקרה זה נראה את בקשה הנאשם לחזור בו מההודיה כקרובה יותר לבקשת המוגשת לאחר גזר דין. והטעם לכך ברור. ככל שנראה "שיקולי כדיות" מובהקים יותר אצל הנאשם - כך ניתן יותר לדוחות את בקשה החזרה מההודיה".

מעבר לכך, בענייננו, אין אינדייקציה לכך שטרם ההודאה, ב"כ של הנאשם הפעילה עליו לחץ שאינו לגיטימי החורג ממתן עצה משפטית. אף בבקשתה עצמה מטעם הנאשם, התיחסות לב"כ הנאשם היא בלשון זכר, מה שאל מעלה ספק בכך שהנאש זוכר את הסיטואציה בה ניתנה ההודאה. כמו כן לא נטען כי הנאשם אינו דובר עברית או סובל מגבלת כלשוני אשר הייתה עשויה למנוע ממנו להבין אתodiumתו והשלכותיה. מעבר לכך, הנאשם יוצג בשלב ביןיהם על ידי עו"ד נוסף, שלא רמז אפילו כי הנאשם מתעד לחזור בו מהודאותו, ואילו הנאשם שזכה בדיון חלק על דבריו בא כוחו רק בשאלת

נכונותו לטיפול.

מנגד, מסתבר כי עוד בעת הראיון שנערך לנאשם במסגרת עירית הتسקיר הראשון, נכתב כי הנאשם נטל אחראיות "פורמאלית", משמע מסווגת, על העבירה, וכן מסר גרסה להתרחשויות הדברים, אשר אינה עולה בקנה אחד עם הודהתו. כל זאת כאשר מطبع הדברים הנאשם בא בדברים עם שירות המבחן שלא בלווית עוז'ז.

על רקע כל אמור, נראה כי מחד בבאו בפני בית המשפט שם הנאשם עצמו מודה במשך זמן רב, למרות שהיא מיצג בידי שני עוז'ז שונים, ללא כל רמז כי איינו שלם עם הודהתו ומתכוון לחזור בו ממנה, כאשר ישנים סימנים לכך שرك כאשר הבין את המחיר העוני הכספי לו, בחר לחזור בו מהודהתו, באמצעות עוז'ז שלישי. יחד עם זאת, דבריו בפני שירות המבחן במהלך הכננת הتسקיר הראשון, שבאו בשלב מוקדם יחסית לאחר ההודהה בבית המשפט, ונאמרו באופן ישיר מפיו, מהווים בהחלתו התנערות מן ההודהה, ועשויים לבסס את הטענה לפיה באופן אותנטי בקש לחזור בו מהודהה, כאשר מטעמי הוא בחר שלא לעשות כן במעמד שני עוז'ז הראשונים.

משכך, בסופו של יום, כאשר בתנהלו של הנאשם ישנים מחד מאפיינים של תמרון טקטי, אך מיידר ישנים גם מאפיינים לכך שלא היה שלם עם הודהתו ובאופן אותנטי ביקש לסתת ממנה, לא אוכל להיות שלם עם הורתת ההודהה על כנה.

על כן, אני מתייר לנאשם לחזור בו מהודהתו, ו לבטל את הכרעת הדין בעניינו. נקבע בזאת דין הקראה ליום 17/3/8 שעה 00:12, ובמהלכו הנאשם ישיב ללא דיחוי לכתב האישום.

המציאות תעביר את ההחלטה לצדים בהקדם.

ניתנה היום, 26 פברואר 2017, בלשכה, בהעדר הצדדים.